

ГИЙОМ АПОЛИНЕР СИНЬОТО ОКО

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

На Луи Дюмюр

Обичам да слушам как старите дами говорят за времето, когато са били момиченца.

На дванадесет години бях пансионерка в манастир в Южна Франция — разказа ми една от тези почитаеми дами с добра памет. — Живеехме там откъснати от света и само родителите можеха да ни посещават един път месечно.

Дори ваканциите прекарвахме в този манастир, опасан от грамадни паркове, овощна градина и лозя.

Мога да кажа, че излязох от това мирно укрепление едва, за да се омъжа, на деветнадесет години, а бях там от осемгодишна. Още помня, че когато прекрачих прага на голямата порта, отваряща се към света, от гледката на живота, от въздуха, който дишах и ми се струваше тъй нов, от слънцето, което ми изглеждаше по-ярко от всякога, и най-сетне от свободата в гърлото ми заседна буца. Задушавях се и щях зашеметена да се свлека на земята, ако баща ми, когото държах под ръка, не ме бе подкрепил и отвел към близката пейка, където приседнах, за да се съвзема.

И така, на дванадесет години бях палаво и невинно девойче, както и всички мои другарки.

Учението, междучасията, молитвите запълваха времето ни.

И все пак именно тогава демонът на кокетството се прокрадна в нашия клас и още не съм забравила хитрината, с която си послужи, за да ни покаже, че от момиченца, каквито бяхме, скоро ще се превърнем в девойки.

Никой мъж не прекрачваше границите на манастира, освен преподобния свещеник, който отслужваше литургии и държеше проповеди и комуто ние изказвахме дребните си прегрешения. Имаше освен това трима стари градинари, не особено подходящи да си създадем високо мнение за силния пол. Бащите също ни посещаваха, а онези от нас, които имаха братя, говореха за тях като за свръхестествени същества.

Една привечер се връщаме от параклиса и вървяхме в колона на път за спалното помещение.

Изведнъж в далечината зад зидовете, ограждащи манастирската градина, се чу звук от рог. Още си спомням, сякаш вчера е било: победните и меланхолични фанфари отекнаха в дълбоката тишина на здрача, а сърцето на всяко девойче заби по-силно отпреди. А фанфарният звън, носен от ехото, замираще в далечината и пробуждаше в нас представи за незначайно и приказно шествие...

Това и сънувахме през нощта...

На другия ден едно дребничко русокосо момиче, на име Клеманс дьо Памбре, излезе за малко от класната стая, върна се пребледняла и прошепна на съседката си Луиз дьо Пресек, че в тъмния коридор се натъкнала на едно синьо око. И скоро целият клас научи за съществуването на синьото око.

Не слушахме вече игуменката, която ни преподаваше история. Ученичките даваха най-чудновати отговори на въпросите ѝ, а самата аз, не особено силна в тази област, на запитването кой крал е предшествовал Франсоа I, наслуки, макар и не твърде убедено, назовах Карл Велики, а моята съседка, натоварена със задачата да осветли невежеството ми, изказа мнението, че той е наследил престола от Луи XIV. Занимавах ни въпроси, съвсем различни от хронологията на френските крале: мислехме за синьото око.

За по-малко от седмица на всяка от нас се случи да срещне синьото око.

То положително на всички ни се бе привидяло и все пак всички го зърнахме. Минаваше бързо, изпъстряйки мрака в коридорите с прекрасната си синева. Бяхме ужасени от него, но никоя от нас не смееше да говори за това с монахините.

Блъскахме си главите, за да разберем чие ли е страховитото око. Вече не помня коя от нас подметна, че то навярно е на някой от ловците, преминали дни по-рано с фанфарите, чийто прочувствен до сълзи звън се бе съхранил в паметта ни. Така и решихме.

Бяхме убедени, че някой от ловците се е скрил в манастира и синьото око е негово. Дори не се замислихме, че този самотен ирис е

белег за едноок и че очите не летят из коридорите на старите манастири и не се скитат отделно от притежателя си.

И все пак мислехме само за това синьо око и за ловеца, когото то извикваше в представите ни.

Свършено бе със страха. Искаше ни се синьото око да се спре и да ни загледа и намирахме начин често да излизаме сами из коридорите, за да срещнем чудното око, което вече ни омайваше.

Скоро и кокетството си каза думата. Никоя от нас не би желала синьото око да я види с ръце, изцапани с мастило. Преди да поеме по коридорите, всяка правеше каквото бе по силите ѝ, за да изглежда добре.

В манастира нямаше огледала, но нашата естествена изобретателност скоро им намери заместител. Всеки път, когато минавахме пред остъклените врати към площадките на стълбището, притискахме зад стъклото крайчеца на черните си престилки, които по този начин приспособявахме за огледало и в него се оглеждахме бързо-бързо, като оправяхме косите си и се питахме дали сме хубави.

Историята със синьото око продължи близо два месеца. После почнахме да го срещаме все по-рядко, а когато от време на време говорехме за него, нямаше случай да не ни полазят тръпки.

Ала в тази тръпка се криеха и страх, и нещо подобно на наслада — тайната наслада от забранените разговори.

О, днешни девойчета, вие никога не сте виждали да минава синьото око!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.